

„Hvordan staar det til? Sig mig Sandheden, Professor Hagen!“

„Kære Frøken, der er ikke allermindste Grund til Ængstelse. Det er jo et af de sædvanlige Tilfælde.“

„Mener De, han kan være over det imorgen ... eller senest iovermorgen?“

„Er det saa magtpaaliggende?“

„Ja, der maa gøres alt for at holde hans Kræfter oppe. Maaske har Enslev aldrig været mere uundværlig for Landet end netop nu.“

„Ja ja. De skal som sagt ikke ængste Dem. Men forresten maa jeg erindre Dem om, at jeg kun er her som Stedfortræder. Naar Professor Bendix i næste Uge kommer hjem, vil det nok være rigtigst at foretage en grundigere Undersøgelse. Foreløbig gælder det jo hans Nattero. Hvad der kan tænkes at afficere ham, maa han skaanes for. Derfor ingen Politik i Aften, Frøken Evaldsen!“

Han sagde det sidste smilende, med opløftet Pegefinger, hilste derpaa Godnat og gik.

Da Frøken Evaldsen kom ind i Sovekammeret, havde Enslev lagt sig ned. Hun vilde tage Plads paa Sengekanten, men han bad hende sætte sig i Stolen, og da hun spurgte til hans Befindende, svarede han vranten, at hun jo havde talt med Doktoren.

Det varede dog ikke længe, før han begyndte at spørge hende ud. Havde hun været i Rigsdagen? Der var vel ikke forefaldet noget af Interesse? Var der ikke Aftenmøde?